

1917 2. Beh. af Forstl. t. Finantslov f. Finantsaaret fra 1. April 1874 til 31. Marts 1875. 1918

berne; men der er Ingen, som har spurgt mig derom. — Det være mig tilladt ved denne Leilighed ogsaa at berøre de Ændringsforslag, som ere stillede under Nr. 2, 3 og 4, og som angaa Lønningsforbedring for Postexpedienter og Pakmestere. — Jeg skal ikke gjøre nogen Erindring imod det Forslag, som Udvalget fremsætter, nemlig ikke ligestrax at give Tillæg til dem Alle; men jeg skal erklære mig tilfreds med den Maaade, hvorpaa Udvalget har foreslaaet denne Sag ordnet. Jeg kunde altsaa for saa vidt gjerne tage mit Forslag under Nr. 2 tilbage, men da Udvalgets Forslag er et Underændringsforslag til mit Forslag, skal jeg blot tillade mig at anbefale det høie Thing først at vedtage Udvalgets Underændringsforslag og dernæst mit Ændringsforslag. — Jeg skal ligeledes, saa vidt som det staar til mig, søge at fyldestgjøre Udvalgets Indstilling med Hensyn til Spødsbjerg, idet jeg skal tillade mig at tilføie, at jeg har bragt det Spørgsmaal under Forhandling, om ikke den til Forbindelsen imellem Svendborg og Verne Syd derfor begjærte Bevilling af 1,500 Rd. i alt Falde med et lidet Tilskud — hvilket jeg ikke tror kan undgaa — kunde anvendes paa en for samtlige Der mere tilfredsstillende Maaade end hidtil har været paataent. — De øvrige Forslag, som jeg har stillet, ere tiltraadte af Udvalget og give mig altsaa ikke Opfordring til at omtale dem videre, saa meget mindre, som der i Betænkningen er givet en meget vidtløftig Forklaring af dem. — Det eneste Forslag, som staar tilbage at omtale, er det under Nr. 6, hvorved Udvalget har foreslaaet Thinget at negte en Ombygning af Postgaarden. Det ærebe Mindretal har dertil føiet en Antydning, som jeg skal tillade mig nærmere at dvæle ved. Jeg kan naturligvis sige mig selv, at det, da hele Udvalget er enigt om ikke at ville bevilge de 103,000 Rd. til Postgaarden, vilde være meget umiddelbart af mig at foreslå paa at faae denne Bevilling sat igjennem i Thinget; men det være mig ikke desto mindre tilladt at udtale, at den Motivering, som Udvalgets Flertal giver, efter min Mening lider af en Svaghed, som jeg vil tillade mig at paapege. Det forholder sig nemlig ganske vist saaledes, at der ved Generalpostdirektørens Fraskytning og derved, at Overbestyrelsen, i det Mindste for en Del, er flyttet over til Ministerialbygningen, er blevet nogen Plads tilovers, men det, der hidtil har manglet ved Postgaarden, er ikke det Slags Lokaler, men derimod Expeditionslokaler, navnlig for Pakkeposten og for Brennposten. De Lokaler, som nu ere blevene ledige, ligge imidlertid enten paa Kvisten eller paa

Iste Sal, saaledes at de ere meget lidet stikede til Expeditionslokaler, og den Træng, som har været tilstede, vil altsaa for saa vidt ikke kunne fjernes ved den Vedigbliven af Lokaler, som har fundet Sted paa Postgaarden. Derimod skal jeg paa ingen Maaade benegte, at disse Lokaler ville være nyttige i andre Henseender, og navnlig er allerede en Del af dem bleven tagen i Brug til Telegrafexpeditionen, samt til Pakkeposten. Dette i Forbindelse med den faste Mening, der synes at være tilstede her med Hensyn til Regtelsen af den store Bevilling, har ganske vist givet mig Anledning til at overveje, om ikke dette store Projekt kunde reduceres noget, og jeg har i den Henseende meddelt mine Tanker til det ærebe Udvalg; men da der ikke fra dettes Side er fremkommet nogensomhelst Tilfjendegivelse af, at man er villig til at indlade sig derpaa, skal jeg ogsaa afholde mig fra at omtale dette Punkt, forinden der gives mig Leilighed til inden 3die Behandling at samtale videre om denne Sag med det ærebe Udvalg. Jeg skal kun gribe Leiligheden til fremdeles at konstatere, at Tilstanden paa Postgaarden, hvad Expeditionslokalerne angaar, efter min Mening er utilstedelig, og at det derfor er nødvendigt, at der saa snart som muligt gjøres Noget for at indbefomme de Forbringere, der — som det forekommer mig — med Dette fremsættes saavel af det Korresponderende Publikum som af de Funktionærer, der skulle besørge Expeditionen.

Clausen. Under § 6, B. 1. g., er der opført et Beløb til de bestaaende Landposter: 78,478 Rd., hvoraf 3,000 Rd. ses at være til Forhøielse af Postbudenes Lønning; og i den følgende Post staar der opført: „til nye Landposter“ et Beløb paa 12,000 Rd. Med Hensyn til den sidste Post faaar man i Betænkningen Oplysning om, hvor saadanne nye Landposter agtes oprette; men om den første Post taler Betænkningen ikke, og man maa derfor forudsætte, at Udvalget gaar ind derpaa og finder det foreslaaede Beløb 3,000 Rd. til Forhøielse af Landpostbudenes Lønning passende. Jeg turde dog maaste henlede det ærebe Udvalgs Opmærksomhed paa, at den Lønning, som Landpostbudene for Liden faae, maa anses for utilstrækkelig, og at det som Følge deraf kan være et stort Spørgsmaal, om det Beløb, der er foreslaaet til Forhøielse af deres Lønning, kan være tilstrækkeligt. Det er jo almindelig bekendt, at Landpostbudene faae 1 Mark for hver Mil, de have at gaa paa deres Rute. De fleste Landpost-ruter ere jo i Reglen 3, 3½ à 4 Mil lange.